

dobro, da bode videl svet Vaša dobra dela in da bode slavil in hvalil Boga, ki je v nebesih. Naj cvete tukaj, kakor sem molil pri posvetitvi vogeljnika, bratovska ljubezen, katera je potrpljiva in dobrotljiva, katera vse veruje, vse prenese in vse premore.

4. Konec je potreba, da krije cerkveno poslopje močna, zanesljiva streha. Streha brani in varuje cerkev deža, snega, hude burje, sploh vremenske škode. Streha skrbi, da je v cerkvi vse mirno in tiho, kakor se spodobi za sveti kraj. Tudi čez našo dušo mora biti streha razpeta, in to je strah božji, kakor smo molili pri posvetitvi vogeljnika, ut vigeat in hoc loco timor Dei, naj se nahaja na tem mestu strah božji. Ako je strah božji duši streha, ako on dušo krije, tedaj se ona obvaruje greha, strastij, skušnjav, pa zauživa mir, veselje in zadovoljnost. Strah božji je začetek modrosti in pobožno spoznanje. (Sir. 1, 16. 17). Zato naj kraljuje v Vaših srcih, pa naj vlada v Vaših hišah, ki bodo potem dolgo stale in krepko. O vsakem izmed Vas, o vsaki družini in o vsaki hiši, da, o celi fari naj velja božji glas, ki ga je slišal sv. apostol Janez, ko je v zamaknjenosti videl sveto mesto, novi Jeruzalem, priti z neba od Boga, pripravljeno kakor nevesta, ki je ozaljšana za svojega ženina: »Glej, šotor božji med ljudmi; in prebival bode Bog z njimi. In oni bodo njegovo ljudstvo, in On sam, njihov Bog, bode z njimi.« (Apok. 2—4). Kakor bode kraj, ki smo ga danes blagoslovili, strašen za vso prihodnost, ker bo na njem stala hiša božja, hiša molitve, enako bodite tudi Vi božjega strahu polno svetišče, ki je, kakor smo molili pri posvetitvi vogeljnika, odločeno molitvi in klicanju in hvaljenju našega Gospoda Jezusa Kristusa! (Dalje prib.)

Gospodarske stvari.

Proti bramorju.

Skoraj vsako pomlad pokaže se na vrtilih škoda, katero napravi bramor ali podjednica. Ta nepridiprav pregrize vse nežne rastlinske koreninice, posebno preganja sadike in podzemeljske mladike tako, da morajo v kratkem oveneti. Pa ko bi tega tudi ne delal, stori že dosti škode s tem, da dela pod zemljo svoje ljuknje, da prerije tla. Na ta način spodkopava korenine, rastline ne morejo dovolj hrane iz zemlje dobivati, ker jim je zveza pretrgana in namesto da bi lepo rastle, morajo od dne do dne hirati, poginiti.

Ko je na vrtu dovolj škode napravil, poišče si bramor meseca julija ali avgusta tudi travnike. Kjer si napravi gnezdo, tam ne more trava več rasti; v kratkem postane rudečkasta, suha in pokaže se gola zemlja. V vsakem gnezdu se nahaja po navadi več ko 200 bramorjevih mladičev.

Preganjati se mora bramor precej spomladi, prej ko dobi zarod. Ljuknja, katero si je pod zemljo napravil, naj se od zunaj odkoplje. V njo se vlije nekoliko vode, potem pa kamenenega olja ali petroleja, terpetinke, žgane smole ali kaj sličnega. Na to se vlije še nekoliko same vode. Ne bode dolgo čakati, in prikazali se bodo bramorji na vrhu zemlje, a tudi tam obnemogli obležali.

Nekateri skopljejo pod bramorjevo ljuknjo novo jamo, denejo v njo kako globoko posodo ter čakajo kje blizu. Ako romajo bramorji brezskrbno po svojih mostovžih, zmanjka jim na enkrat dna in prekucnejo se v nastavljeno posodo, iz katere ne morejo več tako lahko.

Jeseni je dobro na kako ugodno mesto zakopati

nekoliko konjskih fig. V tej kopici se začnejo bramorji zaradi toplote zbirati in spomladi jih je navadno še precejšno število skupaj ter pridejo na tako priprost način človeku v roko. Kjer se na travniku opazi gnezdo, mora se izkopati in zarod pokončati. Kedar se na vrtu koplje, naj se večje grude tudi razbijejo, kajti v njih so večkrat bramorjevi mladiči.

Od živalij preganjajo bramorja prav uspešno krt, rovka, vrane, šoje in kavke. Pri vsem tem pa je glavna stvar, da se o pravem času s pokončavanjem prične ter se ne odlaga tako dolgo, da je že prepozno, nemožno.

Sejmovi. Dne 28. marcija v Št. Ilju v Slov. gor., v Poličanah (za svinje) in v Slov. Gradcu. Dne 30. marcija v Trbovljah, Kamnici in Sevnici ob Savi. Dne 31. marcija pri Sv. Križu na Slatini. Dne 1. aprila v Arvežu, na Ptuju in v Imenem (za svinje). Dne 2. aprila v Konjicah, na Laškem, Bregu pri Ptuju (za svinje) v Radgoni, Reichenburgu in Artičah. Dne 3. aprila na Spod. Polskavi (za svinje).

Žitne cene v Mariboru od 14. do 1. marcija. Po hektolitrih: pšenica 5 fl. 55 kr., rž 5 fl. 20 kr., ječmen 4 fl. 40 kr., oves 3 fl. 65 kr., turšica ali koruza 4 fl. 45 kr., proso 5 fl. in ajda 4 fl. 60 kr.

Dopisi.

Od Sv. Duha na Ostrem vrhu. (Posojilnica).

Dne 12. marcija t. l. smo ustanovili »posojilno in hranilno društvo za faro Sv. Duha na O. v. in za občino Šlosberg, registrirano zadrugo z neomejenim poroštvom« s sedežem pri Sv. Duhu. Za predsednika je bil izvoljen: Jakob Gradišnik, za njegovega namestnika: Jakob Čepe, za odbornike: Feliks Lakožič, Jožef Posnitz, Anton Gril, Janez Repolusk, Janez Kapun, za namestnika: Peter Pušnik. V nadzorovalni odbor izvoljeni so in sicer za predsednika: Franc Stelzl, za namestnika: Franc Postl, za odbornike: Ignacij Repolusk, Martin Schlacher, Jan. Žaucer, Stefan Ofič, Jožef Schunko, Janez Sivec in Karl Podlogar. Za knjigovodja in blagajničarja je izvoljen domači g. župnik F. S. Šegula. Odločili smo se za zistem Raiffeisen, ki je od kmeta in za kmečke razmere izumljen, ter da se rešimo bližnje in daljnje posojilnic po sistemu Schulze-Delitsch. Na Štajarskem je do sedaj od 28. jan. 1894 ta naša triinštirideseta Raiffeisnova posojilnica, na slovenski zemlji šesta (Bizeljsko leta 1894., Selnica ob Muri, Radvanje, Pesnica in Hoče), v treh slučajih na Štajarskem je knjigovodja domači župnik. Deželni odbor štajarski hvalevredno podpira na vse moč načine ravno te Raiffeisnove posojilnice. 1. Izposloval jim je velike olajšave pri kolkovanju (štempeljnih), prostost poštnine, ter prostost obrtniškega in (do 300 fl.) dohodninskega davka. 2. Deželni revizor, ki se tudi marljivo slovensko uči, g. Franc Senn, z veliko radovoljnostjo brezplačno za začetek vse potrebno uredi. 3. Daje odbor potrebne tiskovine po jako nizki ceni. Sedaj se pripravljajo in deloma so že dogotovljene slovenske tiskovine. 4. Posodi za začetek sl. dež. odbor 250 gold. brezobrestno in 2000 gld. po 3% na deset let. — Mi mislimo, da naj bi se v tej reči Slovenci ne kujali kakor otroci; poznejši časi bodo nas sicer ostro obsojali, ter naj bi dobro sprejeli, ki se nam itak tudi na naše stroške, pa ne na narodne, ponuja. Deželnega revizorja se ni bati. Ostreje je nadzorovanje, bolje je, pri denarju je že tako. Raiffeisnove posojilnice ome-

jene so na male okraje, uradni dnevi so večidelj v nedeljo po božji službi. Hranitev je močno olajšana in s tem pouspeševana; kdor denar potrebuje, dobi ga brez mejnice (Wechsel) doma in po ceni $4\frac{1}{2}$ do 5% brez drugih stroškov kakor 1 gl. vpisnine enkrat za vselej. Ni treba daleč na okrog tratiti dragega časa in denarja ter pri tujcih moledovati. Dobiček, če ga je kaj, ostane tudi doma. Marsikateri služabnik, ki bi sicer denar potratil v mladosti, bode si ga na starost v domači posojilnici hranil, in ne bode tudi v druge kraje silil; kjer je njegov zaklad, bo tudi njegovo srce. Kakorkoli tedaj premišljujemo, se prepričamo, da Reiffeisnove posojilnice imajo prihodnost, ker ne grejo na dobičkarijo, marveč na resnično krščansko pomoč, in bodo na deželi tudi prej ali slej najglavnejši faktor za rešenje socialnega vprašanja. Kakor slišimo, snujejo enako posojilnico tudi narodnjaki v Rušah. — a.

Iz Celja. (Marsikaj). Nemška omika se nam pogosto pokazuje v pravi luči. Onokrat je priredilo slov. pevsko društvo pri g. Strašekju zabavni večer. Ko se je odpela prva točka, »Morje adrijansko«, prihrumi v sobo dvoje nemških razgrajalcev, (eden poznani jurist). Ker nista dala miru, gostilničar pa ju ni dosti zarana odpravil, morali so pevci in gosti, blizu sto, zapustiti gostilnico ter se podati »h kroni«. — O sv. Jožefu je izletelo ravno to društvo na Laško. Kako smo se tam zabavali, poročal bode gospod kolega laški. — Dne 23. t. m. je bil pogreb pokojne gospe Vošnjakove, soproge državnega in deželnega poslanca. Pevsko društvo je zapelo pred hišo ganljivo žalostinko, potem po mestu, koder je šel sprevod, »miserere« in zunaj mesta zopet drugo pesem v slovo. Spreveda se je udeležilo jako obilo občinstva, da se poslovi od krste, katero so odpeljali v Saleško dolino. — Med nami biva akademični slikar g. Gosar, katerega umotvore vsi občudujemo. Za sokolsko maškerado je naslikal dvoje jako ljubkih slik za okrašenje dvorane. Gosp. Gosar je vrl narodnjak. Sliši se, da ima že obilno naročil in pridobil si bo gotovo še veliko slave. — Konkurz Urše Štibernik, posestnice v Ljubljani, trgovke tu, utegne biti jako zanimiv. Že to je značilno, da je prodajalnica v dveh mesecih bila že drugokrat zapečaćena. Oškodovan pa baje ne bode nikdo.

Iz Ljutomera. (Predstava). Dne 15. sušca so uprizorili naši diletanti ljudsko igro »Na Osojah«. Igraleci so vrl izvršili svojo nalogo, ki je bila na malem odru v tej veliki drami tem težja. Točnost, s katero so se vršili posamezni prizori, je pričala o pridnosti in vnetosti igralcev. Pohvaliti moramo njih rodoljubno prizadevanje; ni mala stvar, v zimskem času po slabi poti hoditi dvakrat na teden s Cvena in iz Cezanjevec v Ljutomer k vajam. — Obisk je bil dober, dasi smo opazili nekatere neprisotne, ki so inace s svojim obiskom pokazali, da upoštevajo rodoljubno požrtvovalnost diletantov.

Iz Petrovč. (Nekdo se priporoča nemčuhom za župana). Pri nas prebiva — če se ga ne spomnijo žalski socialdemokrati, mu bo boben v kratkem mrtvašnico zapel — »vzgleden oče« R., kateri je dal na petek svojemu 10letnemu dekletu klobaso v šolo. In res, »ubogljiva« hčerka »najboljšega« očeta je jedla v šoli klobaso in tudi drugim delila. In vse to se je zgodilo tretji dan po spovedi! Za tega »vzgednega« očeta ne marajo več domačini; še v občinski odbor ga niso hoteli več voliti. Samo »korajžni« O. in »tihi« občinski sluga sta mu še zvesta pajdaša; hudobni jeziki so si celo izmislili, da so »bratje« med seboj. Ta užaljena »trojica« je sedaj sklenila, podati se v širni svet iskat svoje sreče. »Vzgedni« oče pravijo, da so kakor rojeni za župana; njihov »korajžni« brat bo dober agi-

tator in bo krepko držal županski stolec in njihov »tihi« brat bo po občini zastoj drva »žagal«, če mu bo potregla gospodinja po kvaternih postih s kopunovo bedro. Druzega plačila baje ne bodo zahtevali, kakor da se jim dovoli po postnih dneh na občinski račun meso uživati. Zato to »trojico« priporočam vsem »nemškim« občinom n. pr. v Št. Peter v Savinjski dolini. — Dne 5. marcija je bilo zopet veselje v Petrovčah! »Skrbni oče župan«, ki že svoje »težko« breme nosijo stiri leta neprenehoma in že komaj čakajo trenutka, da bi se ga odkrižali, sklicali so na ta dan občinsko sejo; 2 gold. kazni, kdor ne pride! Te seje so se udeležili tudi naš »vzgedni« oče in njihov »korajžni« brat; veliko skrb imata oba za našo občino, še večjo pa za to, kar se po seji deli! Kdo bi jim pa tudi to zameril; saj se vsakemu, ne da bi vedel, sline cedijo po dobri jedi in pijači, posebno če je zastoj. »Vzgedni« oče so hoteli pri tej seji pokazati svojo zmožnost za županskega kandidata ter so se pripravili na imeniten govor. Seja se začne in glej nesrečo, »vzgednemu« očetu smukne srce — v hlače, spomin jih zapusti — in da bi nikdo ne zapazil njihove zadrege, vtaknejo kos smrdljive cigare v usta. Oče župan vihajo svoj nos — toda premagajo se. Seja je končana. »Vzgednemu« očetu skoči zopet srce na prejšnje mesto, dobro si ga s sladkim vinčkom privežejo in mahnejo proti domu. Radovednež jih sreča. »Kako je kaj bilo?« — »Ali sem jim jo zasolil, se pobahajo »oče«; kar strmeli so, ko sem govoril! Ali jaz bi moral biti župan! Forvega ni nič proti meni! Še boljši bi bil, ko O. in T., čeravno se tudi tema dvema sline cedijo po županskem stoličku, še bolj pa po plači, jedi in pijači.« — Radovednež se je zadovoljno nasmejal in jo tiho pobrisal.

Iz gornje Savinjske doline. (Pogorel) je v noči od 12. na 13. sušca trdni kmečki stan Matije Kokovnika na Dobrolju v nazareški župniji. Lepa navada pri naših kmetih je, da ob zimskih večerih ženske predejo, med tem ko moški popravljajo razna kmetijska orodja; nekdo v družini pa bere navadno glasno iz Mohorskih knjig. Le zelo težka dela med dnevom, tako po naših gorah, spravljanje lesa, prisilijo kmeta večkrat k zgodnjemu počitku. Tudi ta večer se je podala Kokovnikova družina prej, kakor navadno, k počitku, a komaj, da ugasne luč, zasveti rudeči petelin na bližnji »kašti«. V trenutku je plapolal ogenj že tudi na hiši in pristavi, katerega je še silni severni veter podpihoval. Z veliko silo se je rešila družina iz hiše; spravili so še govedo iz hleva, vse drugo je zgorelo. 28 ovac pa in 8 svinj je planilo nazaj v svoj stan in zgorelo; nesreča je hotela, da je potem vol še eno kravo zunaj pogorišča pokončal. Obžalovati je vrhu tega, da je okoli 200 fl. suhega denarja zgorelo. Škoda znaša blizu 3000 fl., zavarovano je bilo poslopje le za 600 fl. — A ravno nesreča kaže verno srce našega dobrega kmeta; tudi v stiski se tolaži z upanjem na Boga.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Državni poslanci so v petek rešili državni proračun. Sicer so ga nad tri mesece imeli v delu, vendar pa je proti koncu šlo preveč naglo. Jutri gredo državni posanci domov; velikonočne počitnice imajo do dne 14. aprila. — Novi dunajski mestni zastop se prvič bojdja snide dne 9. aprila. Prvokrat bode gotovo volil županom dr. Luegerja. — Koncerta ljubljanske »Glasbene Matice« sta se izvrstno obnesla. Slovenska pesem izredno dopada Dunajčanom.